

ת"פ 2689/03/11 - מדינת ישראל נגד תאאר סלאיימה, ראיד רג'בי, מחמד גית

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

ת"פ 2689-03-11

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד הנאשמים	1. תאאר סלאיימה ע"י ב"כ עו"ד סוואעד 2. ראיד רג'בי ע"י ב"כ עו"ד עוואודה 3. מחמד גית ע"י ב"כ עו"ד פרג'

הכרעת דין

נאשם 1 מזוכה מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

נאשם 3 מזוכה מהעבירות לפי סעיפים 329(א)(2) ו- 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

כללי

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), לנאשמים 2 ו- 3 חבלה במזיד, עבירה לפי סעיף 413 לחוק, לנאשמים 1 ו- 2 החזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק ולנאשם 3 הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287 לחוק. על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.3.09, בסמוך לשעה 02:15, הגיעו ע' א' ט' (להלן: המתלונן) ובן דודו, ע' א' ט', ברכב מסוג מיצובישי לגן רוקפלר בירושלים. השניים ירדו מהרכב, התיישבו בגן, אכלו, ושתו וודקה. כעבור מספר דקות, שמעו השניים את הנאשמים ועוד 2-3 אחרים מתקרבים לכיוונם, כשהם שתויים, צועקים ומקללים. ע' והמתלונן יצאו משטח הגן במטרה להתרחק מהחבורה והתיישבו בתוך הרכב. כעבור זמן קצר הגיעו הנאשמים אל הרכב ונאשם 3 החל לדפוק על גג הרכב, כשהוא צועק ומקלל את המתלונן ואת ע' שישבו בתוך הרכב ולא הגיבו. נאשם 3 שלף סכין ודקר את אחד מגלגלי הרכב. המתלונן יצא מהרכב והתקרב לעבר נאשם 3 תוך שהוא צועק ומקלל אותו. בין השניים התפתחה תגרת ידיים, שכללה דחיפות ומכות. בשלב זה תפסו נאשמים 1 ו- 2 את המתלונן מאחור, תוך שנאשם 1 דוקר את המתלונן דקירה ארוכה ועמוקה בבטן מצד שמאל. מיד לאחר מכן, דקר נאשם 2 את המתלונן דקירה ארוכה ועמוקה בפניו.

עמוד 1

המתלונן נאבק בתוקפיו וצעק לעזרה. נאשם 2 ניסה להמשיך לתקוף את המתלונן, אך אדם אחר ששהה במקום הפריד ביניהם. נאשם 2 דקר גלגל נוסף ברכב. המתלונן נמלט מהמקום ברכבו ביחד עם ע'. נאשם 3 נכח והשתתף במהלך האירוע תוך שהפר מעצר בית מלא.

תשובת הנאשמים לאישום

2. נאשם 1 אישר כי היה במקום במועד ובזמן המפורטים בכתב האישום, הודה בהיכרות מוקדמת בינו לבין המתלונן, אך הכחיש כי ביצע עבירה וטען כי אינו יודע אם התרחשה תגרה. נאשם 2 הודה כי היה במקום, ישב ושתה. לטענתו, ניסה להפריד בין הניצים בקטטה המונית שהתרחשה במקום, ובשלב מסוים שב לביתו. נאשם 2 הכחיש כי תקף אנשים או החזיק בסכין, והכחיש היכרות עם המתלונן וע'. נאשם 3 טען כי לא היה כלל במקום האירוע, אלא בביתו, במסגרת מעצר בית. אין מחלוקת בנוגע לרשומות הרפואיות, אך נאשמים 1 ו- 2 כופרים כי הפגיעות נגרמו על ידם.

ראיות הצדדים - כללי

ראיות המאשימה

3. מטעם המאשימה העידו: המתלונן ע' א' ט'. הוגשו הודעותיו במשטרה: ת/7 - הודעה ראשונה מיום 18.3.09; ת/8 - הודעה שניה מיום 23.3.09; ת/9 - הודעה שלישית מיום 27.3.09. הוגשו בהסכמה מסמכים רפואיים אודות פציעתו של המתלונן (ת/6), וכן תמונות המתעדות את פציעותיו (ת/6א); ע' א' ט', בן דודו וחברו של המתלונן, שהיה עמו בעת האירוע; ויסאם חלוואני, חברו של נאשם 1, שהיה עד לאירוע (בנוסף הוגשה הודעתו במשטרה מיום 23.3.09 - ת/20); דיאנה גורביץ, שנכחה בעת האירוע ביחד עם ויסאם חלוואני, נאשם 1 ובת אל כחלון. הודעתה במשטרה (ת/15) הוגשה בהסכמה לפי סע' 10א לפקודת הראיות, בה זיהתה את נאשם 2 על פי תמונה שהוצגה לה; בת אל כחלון, חברתם של ויסאם חלוואני ודיאנה גורביץ, שנכחה במקום אך לא זכרה פרטים רבים מהאירוע; נידאל רג'בי, קרוב משפחה של נאשם 2, שנחקר במשטרה בנוגע לזיהוי נאשם 2 (הוגשה הודעתו מיום 21.3.09 - ת/14). כמו כן, העיד השוטר מרעי סאלים שחקר האירועים וגבה הודעות מהנאשמים. באמצעותו הוגשו: הודעת נאשם 1 מיום 22.3.08 - ת/1; הודעת נאשם 2: מיום 20.3.09 - ת/2 ומיום 25.3.09; והודעת נאשם 3 מיום 25.3.09 - ת/4. כמו כן, הוגש מזכר שערך השוטר סאלים לאחר ביקור ראשוני בבית החולים בסמוך לאחר האירוע (ת/5). השוטר נתנאל אטיאס, שחקר את האירוע וגבה את הודעת נאשם 3. באמצעותו הוגשו: מזכר מיום 25.3.09 על שיחה בין נאשמים 2 - 3 בתא מעצר (ת/16), פרוטוקול דיון בהארכת מעצרם של הנאשמים בבית משפט השלום (ת/17), מסמך בשפה הערבית (ת/18) ומזכר מיום 24.3.09 אודות פעולות החקירה שביצע (נ/1). השוטר איאס פלאח, באמצעותו הוגש ת/18, מסמך סולחה בשפה הערבית שהגיע לידי מאדם השייך למשפחת נאשם 2. כמו כן, הוגש נ/3 מזכר מיום 24.3.09 המתעד את זימונה של העדה דיאנה גורביץ' לחקירה במשטרה. השוטר לא זכר את נסיבות גביית ההודעות מחלוואני ומבת אל חרף הזמן שעבר מעת האירוע. השוטר אברהם ניצן, שערך את מסדרי הזיהוי בנוגע עם הנאשמים (נאשם 1 - ת/10; נאשם 2 - ת/11 ונאשם 3 - ת/12), וערך את העימותים בין המתלונן לנאשמים (ת/13א', ת/13ב', ת/13ג'). ניצן אמר בעדותו שאין חובה לתעד את עריכת מסדרי הזיהוי, אך לא זכר את נסיבות עריכת המסדרים, מפאת הזמן הרב שחלף מעת האירוע. באמצעותו הוגש גם ת/19 - לוח תצלומים של זירת האירוע לאחר שהאירוע הסתיים, המתעדים את כתמי הדם במקום משער הגן, על הכביש בכיוון ישר לרכבו של המתלונן, קרוב לצד ימין (תמונה 10-12) ובמושב הנהג בתוך הרכב (תמונה 16). הצילומים מתעדים גם שני צמיגים מנוקבים - צמיג קדמי וצמיג אחורי בצד שמאל של הרכב (תמונה 15).

ותמונה 17), ובקבוקי שתיה שנותרו במקום, ובכלל זה בקבוקי וודקה ובירה (תמונות 1, 9-4). השוטר חנא קופטי, דובר ערבית, שהשתתף עם השוטר ניצן בעריכת מסדרי הזיהוי והעיוותים וערך את המסמכים המתעדים אותם, אך לא הוסיף פרטים בעדותו אודות עריכתם מפאת חלוף הזמן מעת האירוע בשנת 2009, אך זכר כי בטרם עריכת מסדרי הזיהוי, הוא פנה לסנגוריה הציבורית והמתין כשעה וחצי לבואו של סנגור, ומשלא הגיע, ערך את המסדרים ללא נוכחות עורך דין (עמ' 239 ו - 242 לפרו' מיום 9.9.14). השוטר העיד כי כשיזמן את המתלונן למסדר זיהוי התמונות, אמר לו המתלונן כי בזמן האירוע היה חשוק ויתכן שלא יזהה את התוקפים (עמ' 243 לפרו' מיום 9.9.14). כמו כן, העיד כי ניסה לזמן את יוסאם חלוואני למסדר זיהוי, אך ללא הצלחה.

ראיות ההגנה

4. הנאשמים העידו להגנתם, ומטעמם הוגשו: מזכרים שערך השוטר אטיאס (מזכר מיום 24.3.09 - נ/1 אודות פעולות חקירה לאחר האירוע; מזכר מיום 17.3.09 - נ/2 אודות זימונו של ע' א' ט' לעדות; מזכר שערך השוטר איאס פלאח אודות ניסיון זימונה של דיאנה גורביץ' לחקירה ויתר הבנות (מזכר מיום 24.3.09 - נ/3); מזכר שערך השוטר אברהם ניצן אודות מסדרי הזיהוי שערך למתלונן (מזכר מיום 28.3.09 - נ/4); תיעוד מפגש פרקליטה מטעם המאשימה עם המתלונן ביום 3.3.13 בנוגע לזיהוי את הנאשמים (נ/5).

ראיות המאשימה - פירוט

5. המתלונן ע' א' ט' (להלן: המתלונן), בן 31, העיד כי הגיע עם בן דודו ע' א' ט' לגן רוקפלר בסמוך לפני האירוע. בגן פגשו השניים בנאשם 2 ובשלושה אחרים, אותם לא הכיר המתלונן קודם לכן, ולימים התברר לו כי היו אלה נאשמים 1 ו - 3 ומחמד חלוואני (עמ' 63 לפרו'). המתלונן ונאשם 1 אמרו שלום זה לזה, והמתלונן המשיך משם עם חברו לרכבו, שחנה בסמוך, לאחר ויכוח שהתפתח במקום (עמ' 91-92 לפרו'). השניים התיישבו בתוך הרכב החונה. לפתע חש המתלונן חבטה על גג הרכב וראה את נאשם 3 מתכופף ליד הצד השמאלי הקדמי של הרכב ושמע אוויר יוצא מהצמיג (עמ' 69 לפרו'). המתלונן וע' יצאו מהרכב, ובין ע' לנאשם 2 התפתחה תגרת ידיים. המתלונן ניסה להפריד ביניהם, אך נאשם 2 דקר אותו בבטנו ולאחר מכן בראשו: "התחיל מן מריבות בידיים, רציתי למנוע את התרחשויות האירוע, להרחיק אותם האחד מהשני.. בין ראיד רג'בי (נאשם 2) לע'... משכתי אותו ביד, הוא נתן לי סכין בבטן שלי, ראיד... חזרתי אחורה, לא הרגשתי... בדקירה שקיבלתי, היתה דקירה חזקה ראיתי את תאחר סלאיימה (נאשם 1) הסתכלתי עליו שאלתי אותו מי דקר אותי בסכין?.. הסתכלתי למטה על הבטן שלי... וקיבלתי עוד סכין פה בראש" (עמ' 62-63 לפרו'). המתלונן נמלט מהמקום לעבר תחנת המשטרה הקרובה ואיבד את הכרתו בהגיעו לשם. בהמשך עדותו בבית המשפט חזר בו המתלונן מהפללת נאשם 1 במשטרה, ולכך יבוא פירוט בהמשך. יצוין גם, כבר בשלב זה, שהמתלונן העיד כי פגש בנאשמים 2 ו - 3 לראשונה בעת האירוע ולא הכירם לפני-כן (עמ' 63 לפרו'). עם הנאשם 1 הייתה לו היכרות שטחית עובר לאירוע. עוד תבוא התייחסות למקור ידיעתו של המתלונן את זהות תוקפיו.

6. ע' א' ט', בן 29, בן דודו וחברו של המתלונן, שהיה עמו בעת האירוע, אמר כי בעת שהמתלונן הותקף הוא עמד בתוך הגן ושמע את הצעקות מרחוק, אך לא ראה דבר: "זה היה מולי רחוק.. ראיתי שיש קטטה... אבל לא ראיתי את האנשים, לא ראיתי.. מי דקר ואיך דקר... ראיתי אנשים שרבים ליד האוטו אבל אני הייתי רחוק מהאוטו" (עמ' 167 לפרו'). עומר ניסה להרחיק את עצמו מקרבה לזירת האירוע, אך, לפני כן, בעדותו, הודה כי עמד בצמוד לרכב בעת

שמישהו ניקב את הגלגל הקדמי ובטרם נדקר המתלון: "בצד של הנהג אני זוכר שראיתי אחד שנכנס ... לצד של ע' קורע את הצמיגים והולך... אני הייתי בצד השני של האוטו... אני שומע את הרעש של הצמיגים של האוטו שנקרעו" (עמ' 163 ו- 162-164 לפרו'). כשעומת עם סתירה זו, ניסה ליישב אותה ללא הצלחה וחזר בו מעדותו הקודמת: "זה ברור שלפני שהגענו יש בן אדם שקרע אותם. אני לא ראיתי. היה חושך שם. זה חושך שלא רואים שם.. לא ראיתי את הבן אדם שעושה את זה" (עמ' 165 לפרו'). בהמשך אמר: "אני הבנתי מע' (המתלון) שיש אחד שפינצ'ר אותנו" (עמ' 166 לפרו'). בהמשך עדותו ניסה להרחיק עצמו עוד יותר באומרו כי כשהגיע למקום האירוע כבר הסתיים: "כשהגעתי (לאוטו)... הכל היה גמור, ע' היה באוטו ואמר לי בוא תעלה לאוטו ונצא מפה" (עמ' 168 לפרו'), וטען כי לא ראה את פניהם של המעורבים בקטטה (עמ' 173 לפרו'). העד לא זכר את פרטי האירוע, התחמק מלהשיב על ששאל, הכחיש את דבריו במשטרה וטען כי מסר פרטים שהמתלון אמר לו לאחר האירוע, ובכלל זה את שמות התוקפים, אותם אמר לו המתלון לאחר שהשתחרר מבית החולים. כמו כן, ע' הכחיש את גרסתו של המתלון בנוגע לכך שהשניים ישבו יחד ברכב בעת שהורגשה חבטה על גג הרכב וצמיגיו נוקבו (עמ' 178 לפרו') (הודעתו במשטרה לא הוגשה).

7. ויסאם חלוואני, בן 27, חברו של נאשם 1, העיד כי בערב האירוע נפגש עם נאשם 1, ושתי בחורות: בת אל כחלון ודיאנה גורביץ'. החבורה הגיעה לגן ושתתה אלכוהול. למקום הגיעו אנשים נוספים, אותם לא הכירו, ובכלל זה המתלון הגיע עם בחורה בשם ליזה. אחד מהבחורים התחיל לדבר עם בת אל שהתרחקה מעט מחלוואני ומנאשם 1, והחלו צעקות. כך העיד חלוואני: "ארבעתנו, אני, תאאר ושתי הבחורות. פתאום אחרי זה התחילו לבוא אנשים, לא מכירים, בחורים... כאילו באו התחילו להתחבר אלינו, לשבת איתנו וזה ואנחנו לא מכירים עד שבא זה הנדקר עם בחורה בשם ליזה... ע', אחרי שהוא בא הכרתי אותו בשם ע'. עכשיו ליזה חברה של הבחורות... היא הביאה אותו לשם... פתאום מישהו התחיל עם בת אל, אז אני אתה יודע קמתי, מפחד על הילדה, קמתי לראות מה יש להם, הבחור היה מפריע לה, פתאום אני שומע צעקות... ראיתי את כולם יוצאים החוצה, לא יודע מי נגד מי... הבחורה היתה מפחדת מאוד... התחילה לבכות ולצעוק... אני מפחדת אני מפחדת... איך שבאתי לאת מהגן ראיתי שתיים שהם רבים... לא יודע מי הם... אני שומע מישהו צועק דקרו אותי דקרו אותי" (עמ' 204 לפרו'). חלוואני העיד כי לאחר ששמע צעקות אלה, מיהר אל הנדקר ביחד עם נאשם 1 והשניים וניסו לעזור לו ולהוציאו מהמקום, אך באותה עת בא אדם אחר ודקר את המתלון בפניו. לדבריו בעדותו, לא ראה מי היה אותו אדם שדקר את המתלון בפניו או בבטנו, קודם לכן. לאחר מכן, הוא ונאשם 1 העלו את המתלון לרכבו ודאגו שימלט מהמקום. חלוואני העיד כי לא ראה ולא זיהה איש מהמעורבים בקטטה, ובכלל זה אמר כי אינו מכיר את נאשם 2 ואת המתלון וע' הכיר באותו היום. כמו כן, לדבריו, נאשם 3, אותו הוא מכיר ומתגורר בשכנות אליו, לא נכח באירוע (עמ' 209 לפרו').

כפי שיובהר בהמשך, ויסאם חלוואני מהווה דמות מפתח לצורך ההכרעה בתיק זה.

8. דיאנה גורביץ, בת 28, היתה בגן בעת האירוע. דיאנה העידה כי הגיעה למקום בלוויית חברתה בת אל והשתיים נפגשו עם ויסאם חלוואני ונאשם 1, אותו הכירה לראשונה במעמד זה. למקום הגיעו חבריו של חלוואני, אותם לא הכירה קודם. העדה התקשתה לזכור את דבריה במשטרה או את פרטי האירוע שהתרחש חמש שנים קודם לכן, והסבירה כי היא סובלת ממחלה הפוגעת בזיכרון. העדה אישרה דבריה במשטרה, והודעתה (ת/15) הוגשה בהסכמה לפי סע' 10א לפקודת הראיות. בהודעתה במשטרה אמרה העדה כי למקום הגיע נאשם 2, אותו תיארה כבחור גבוה, רזה, לבוש בקפוצ'ון לבן, צבע עורו כהה, שערו ועיניו שחורות, בידו בקבוק בירה, והתנהג בפראות: "הוא התנהג קצת בפראות, הוא דיבר לא יפה. זאת אומרת בשפה שלהם, אני לא הבנתי מה את מה שהוא אומר" (עמ' 151 ו- 158 לפרו').

לדבריה, באירוע נכחו הנאשמים, חלואני, המתלונן ואחר: "היה את חבר של בת אל (חלואני), בן דודו שלו סלאימה, והיו את הנדקר ועוד בחור, ושני האלה שהאחד עם הקפוצ'ון הלבן (נאשם 2) והשני" (ש' 47 ת/15). את נאשם 3 זיהתה העדה בתמונה שהוצגה לה במשטרה (ש' 62 ת/15 ור' עמ' 157 לפרו'). כך תיארה העדה את השתלשלות האירוע: "התיישבנו בגן... ואז בא איזה אחד שאני לא יודעת מי זה שלום שלום ואחרי חמש דקות פחות אפילו הגיע המגעיל הזה (נאשם 2) הוא היה מסטול הוא בא עם בקבוק בירה ביד... הוא לא שמן, הוא די רזה, שחום ועיניים חומות-שחורות גדולות, הוא היה עם כובש קפוצ'ון לבן, ואז הוא הלך נעלם איפשהו ואז אני הלכתי להתפנות, כשחזרתי הוא כבר לא היה ואז המשכנו לשבת והכל טוב ויפה, ואז כששוב הלכתי להתפנות ושמעתי צעקות, אז באתי מהר וראיתי הכל לא נורמאלי...בת אל צעקה ובכתה וברחה וליזה ברכה אחריה והמטורף עם הקפוצ'ון הלבן רץ אחריה" (ש' 7-14 ת/15). העדה חזרה על תיאור נאשם 2 ותיארה גם את נאשם 3: "אני זוכרת את זה עם הקפוצ'ון הלבן, שחום, עיניים חומות-שחורות, נראה מפחיד, גובה ממוצע, לא שמן. השני, עם שיער קצוץ, גוון עור בהיר, הוא היה עם ז'קט כחול-אפור כזה". העדה לא ראתה את הקטטה בין המעורבים, כיוון שהיא ברכה מהמקום ביחד עם בת אל וליזה (ש' 37 ת/15).

9. בת אל כחלון העידה כי בעת האירוע היתה עם חברה ויסאם חלואני ועם חברתה דיאנה גורביץ', אך לא זכרה את שמותיהם של יתר הנוכחים. בת אל זכרה ששמעה אדם צועק שנפגע, שמעה את השם "ראיד" נצעק, אך אינה זוכרת מי צעק את השם. החבורה רצה לכיוון ממנו נשמעו הצעקות. בת אל ראתה את התגרה אך לא ראתה מי מהמעורבים מחזיק בסכין ואינה זוכרת פרטים נוספים. העדה זכרה שאחד המעורבים התחיל להתפרע: "אני זוכרת שמישהו בא והתחיל להשתולל" (עמ' 205-201 לפרו' מיום 9.9.14).

10. נידאל רג'בי, בן דודו של נאשם 2, העיד כי נחקר במשטרה ביום 21.3.09 על הקשר ביניהם, ואמר כי שמע שנאשם 2 גזר את שיערו הארוך כחודשיים לפני האירוע, אך לא היה אותו במעמד זה (ש' 12-16 ת/14).

ראיות ההגנה

11. נאשם 1 העיד להגנתו. נאשם 1, כבן 38, אישר כי נכח באירוע. נאשם 1 הגיע לגן עם חלואני, בת אל ובחורה נוספת. הארבעה הדליקו מדורה ושתו אלכוהול. למקום הגיעו נאשם 2 ומוחמד אבו ליל, אותו לא הכיר קודם ופרץ ויכוח עם נאשם 2: "בא רג'בי (נאשם 2) והעיף את המדורה ביד. אני קמתי? מה אתה עושה? היה מין ויכוחים ביני לבינו, אמרתי לו - תפוס את עצמך, אתה ואבו ליל ותצאו מפה" (עמ' 266 לפרו'). למקום הגיעה ליזה, חברה של הבנות, וע' א' ט', אותו לא הכיר נאשם 1 קודם לכן. נאמר לו שבן דודו נשאר באוטו. נאשם 1 וחלואני יצאו אליו, ופגשו את המתלונן, אותו הכיר נאשם 1 קודם לכן. המתלונן היה מחוץ לרכב באותה עת, והשניים התחבקו. לאחר מכן יצאה ליזה מהגן כשהיא בוכה, וע' יצא מהגן בריצה ונאשם 3 רדף אחריו. נאשם 1 תפס את נאשם 3 והלה אמר לו שע' רוצה להרביץ לו: "בן דוד של ע' (ע') רוצה להביא מכות למחמד ג'ית (נאשם 3)" (עמ' 267 לפרו'). נאשם 1 אמר כי לא ראה דבר, מי פגע במתלונן שעמד לידו ממש ולא ראה מי דקר אותו בעצמו. לדבריו, חלואני וחברתו בת אל עמדו בסמוך אליו וראו שהוא נפצע. לאחר מכן, הגיע נאשם 1 עם חלואני לבית החולים בו היה המתלונן מאושפז על מנת לבקרו (עמ' 267 לפרו').

12. נאשם 2 העיד להגנתו. נאשם 2, כבן 30, מתגורר בסילוואן, הכחיש היכרות עם יתר הנאשמים, המתלונן, ע' א'

ט' והבנות שהיו עימם בעת האירוע, וגם לאחר ש"הכיר" אותם במסגרת התיק דנן, הכחיש כי ראה את הנאשמים בגן בעת האירוע (עמ' 244 ו - 247 לפרו'). לדבריו, עבר בגן בדרכו הביתה, הבחין בקטטה שפורצת בין עשרה עד עשרים משתתפים, עבר דרכה מבלי להשתתף בה והמשיך בדרכו הביתה: "לא הפרדתי, הלכתי עברתי ראיתי הרבה אנשים ולקחתי את עצמי ועזבתי" (עמ' 247 לפרו'). הכחיש כי דקר את המתלונן ולא יכל להסביר מדוע הוא מאשים אותו בדקירה (עמ' 249 לפרו'). כמו כן, הכחיש את עדותה של דיאנה, שאמרה כי הוא השתולל בגן ורדף אחריהם (עמ' 252 לפרו'), אך הודה כי באירוע לבש חולצה לבנה (עמ' 246 לפרו'). לדבריו, הסתפר וגזר את שיערו הארוך כחודשיים לפני האירוע (עמ' 245 לפרו').

13. נאשם 3, כבן 26 שנים, העיד כי בעת האירוע היה בביתו, במסגרת מעצר בית מלא, ולא השתתף כלל בקטטה: "הייתי נמצא במעצר בית. כאילו יושב בבית שמונה-תשעה חודשים במעצר בית ולא יוצא מהבית... אני הייתי בבית" (עמ' 254 לפרו'). אישר כי מכיר את חלואני ואת נאשם 1 שגרים בשכונה שלו, אך הכחיש קשרי חברות עימם והכחיש היכרות עם המתלונן (עמ' 256 לפרו'). נאשם 3 הכחיש כי שוחח עם נאשם 2 בבית המעצר, כפי שתועד במזכר השוטר נתנאל אטיאס (נ/1) (עמ' 258 לפרו'). כמו כן, נאשם 3 הכחיש את דבריו של נאשם 1, לפיו הוא התקשר לחלואני ולאחר מכן הצטרף אליהם (עמ' 258 לפרו').

טענות הצדדים בסיכומים

טענות המאשימה

14. ב"כ המאשימה טען כי העדויות המרכזיות שמסבכות את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום, הינן עדותו של המתלונן ועדותו של ויסאם חלואני, והחיזוקים הקמים להן מעדותם של ע' א' ט' ודיאנה גורביץ.

15. לענין זיהוי הנאשמים: המתלונן זיהה את הנאשמים במסדרי הזיהוי בעת שלא ידע את שמותיהם, ורק על בסיס המעשים עצמם, ומשכך מדובר בזיהוי אותנטי. העובדה שנאמר למתלונן בשלב כלשהו מה שמות התוקפים, אינה פוגמת בזיהוי עצמו, שכן בעת שנמסרו לו שמותיהם, לא הוכח כי נמסר לו גם המראה שלהם או פרטי הזיהוי שלהם (מפנה ל - 9/ת ולעדות המתלונן בעמ' 84-83 ו - 105 לפרו', ולעדות השוטר אבי ניצן בעמ' 228 לפרו'). כמו כן, באשר לזיהוי, חוקרי המשטרה הסבירו כי לא היה אפשרות לערוך מסדר זיהוי חי בשלב מעצרם של הנאשמים (מפנה ל - 17/ת).

16. באשר לשאלה האם המתלונן נפצע מסכין או מחפץ חד אחר, אין חשיבות להכרעה בה, שכן ברור כי הפגיעה היא חתכים עמוקים, כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים, עליהם אין מחלוקת (6/ת).

17. באשר לחלקו של כל אחד מהנאשמים על פי עדות המתלונן: המתלונן העיד במשטרה כי הדקירה הראשונה ספג באירוע היתה בבטנו ונעשתה על ידי נאשם 1, ואילו בבית המשפט העיד כי הפליל את נאשם 1 כדי לסבכו לשווא באירוע במטרה שהלה ימסור את שמות התוקפים. ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את גרסתו במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, והדגיש כי גם בבית המשפט אמר המתלונן שנאשם 1 נכח במקום והיה צמוד אליו מאחור בעת

הדקירה בטן, כפי שאמר במשטרה, בניגוד לגרסת נאשם 1 שאמר כי כלל לא היה מאחוריו באותו זמן (מפנה לעדות המתלון בעמ' 64-63, 74, 98 ו - 8/ת, ולעדות נאשם 1 בעמ' 248 לפרו'). ההסבר שהציג המתלון להפללת שווא זו נעדר היגיון חיצוני, שכן ניתן היה לטעון שרק נאשם 1 נכח בזירה על מנת שהלה יזמן למשטרה וימסור את הידוע לו. כמו כן, הסבר זה מעלה סתירה פנימית בין דבריו של המתלון בעצמו, שאמר כי כבר בבית החולים אמר לו נאשם 1 מי הדוקר (מפנה לעמ' 105 לפרו'). המתלון גם אמר כי כבר בשלב שנערכו מסדרי הזיהוי, נודע לו כי נאשמים 2 ו - 3 מכחישים את חלקם. מכאן עולה כי הפללת נאשם 1 לא היתה דרושה לו על מנת לגלות את זהות התוקפים. בנוסף, בעדותו בבית המשפט אמר המתלון כי בעת הדקירה חשב שמי שדקר אותו בבטנו זה מי שעמד מאחוריו (מפנה לעמ' 94 ו - 74 לפרו'), כלומר, בעת שמסר הודעתו במשטרה, הפללת נאשם 1 לא היתה הפללת שווא מצדו. נטען כי ברי שעדותו של המתלון השתנתה בבית המשפט, משום שבפרק הזמן למן פציעתו ועד לשלב עדותו בבית המשפט שוכנע מסיבה זו או אחרת כי נאשם 1 לא דקר אותו.

18. כמו כן, לגרסתו של המתלון במשטרה, בנוגע לחלקו של נאשם 1, קם חיזוק מעדותו של חלואני. בבית המשפט חזר בו חלואני מהודעתו במשטרה (ת/20) וטען כי דבריו במשטרה נאמרו תחת לחץ שהופעל עליו מהמתלון. ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את הודעתו במשטרה ולקבלה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, מהנימוקים כדלקמן:

חלואני העיד כי שמע את המתלון צועק שנדקר, ומיהר אליו מהגן ביחד עם נאשם 1. השניים הגיעו אליו לאחר שנדקר בבטנו והיו עמו בעת שנדקר בפניו לאחר מכן (עמ' 204 לפרו'). דברים אלה עומדים בסתירה לא רק עם עדותו של המתלון, לפיה כשנדקר בפעם הראשונה בבטנו, עמד נאשם 1 מאחוריו, אלא גם עם דבריו של נאשם 1 בהודעתו במשטרה, שאמר כי כשהמתלון הגיע אליו, הוא כבר היה דקור בבטן ובפנים (ת/1). סיבה נוספת להעדיף את הודעתו של חלואני במשטרה היא שבבית המשפט אמר כי הגיע לבית החולים ביחד עם נאשם 1 על מנת לבקר את המתלון, ושהשוטר שהיה במקום ראה אותם (עמ' 205 לפרו'). גרסה זו נסתרת במזכר השוטר שהיה במקום (ת/5), לפיו ע' א' ט' היה היחיד במקום, וגם נסתרת בעדותו של נאשם 1 שהעיד כי הגיע לבית החולים לבד והיו שם רק ע' והשוטר (עמ' 244 לפרו'). שקר נוסף בגרסתו של חלואני עולה ביחס לנאשם 3, כשאמר כי הלה לא נכח במקום (עמ' 209 לפרו'), וטען כי אף אמר זאת לחוקר המשטרה שלא כלל זאת בהודעתו, כפי שטען בענין זה גם בנוגע לנאשם 2. לעומתו, נאשם 1 העיד בבית המשפט ובמשטרה כי נאשם 3 היה במקום (ת/1). ב"כ המאשימה הוסיף כי לאחר עדותו של חלואני, בה עלתה טענתו לאיומים מצד המתלון, עלה צורך להחזיר את המתלון לעדות ולחקור אותו בענין זה, אך ההגנה סירבה, ולטענת ב"כ המאשימה, יש לזקוף זאת לחובת ההגנה. לגופו של ענין, המתלון הכחיש איומים על חלואני, ואמר כי שמות התוקפים נמסרו לו מחלואני ביוזמתו כשהגיעו לבקר בבית החולים. כמו כן, טענת האיומים נעדרת היגיון פנימי, שכן אילו המתלון היה מאיים על חלואני, הוא היה צריך לאיים גם על נאשם 1 על-מנת שימסור לו את שמות התוקפים, כפי שטענה שזו היתה מטרת הפללתו של נאשם 1 לשווא על ידו. ב"כ המאשימה טען גם כי חיזוק לעדות המתלון קם מהסתירות העולות מגרסתו של נאשם 1, ובכלל זה גרסתו, לפיה היה קרוב למתלון כשנדקר בפניו, ממש בצמוד לו, אבל בכל זאת לא ראה מי דקר אותו בפניו (עמ' 249 לפרו'). לבד מחוסר ההיגיון שבגרסה זו, היא סותרת גם את דבריו של נאשם 1 במשטרה, שם אמר כי המתלון הגיע אליו לאחר שכבר היה דקור בבטן ובפנים (ת/1 23-24).

19. בנוגע עם חלקו של נאשם 2, המתלון לא שינה את גרסתו והעיד כי ראה בוודאות את נאשם 2 דוקר אותו את הדקירה בראש (מפנה לעמ' 76 ו - 82 לפרו'). במסדר הזיהוי זיהה את דמות נאשם 2 לפני שידע את שמו. באשר לוודאות הזיהוי, המתלון סייג את ודאות הזיהוי והעריכה ב - 60%, אך יש להדגיש כי מצבו הרפואי השפיע עליו בשלב

זה, שכן מסדר הזיהוי נערך 5 ימים לאחר ששוחרר המתלון מבית החולים ו - 10 ימים לאחר האירוע. נטען כי החשוב הוא שלאחר מכן, בשלב העימות, הביע המתלון ודאות בזיהוי, בעת שראה את נאשם 2 באופן מלא (ת/13). בנוסף, המתלון העיד כי בזמן האירוע לנאשם 2 היה שיער ארוך אסוף אחורה (עמ' 120 לפרו'), ונאשם 2 שטען כי שעריו היה קצר באותה עת נמנע מהבאת עדים לאישוש טענתו זו, ומשכך היא לא הוכחה. באשר לגרסתו של נאשם 2, לפיה הוא עבר במקום בלבד, או הפריד בין הניצים ולא התפרע, הינה סותרת את עדותו של נאשם 1, שתיאר כי נאשם 2 הגיע למקום, התפרע והעיד את המדורה שהיתה, וביניהם פרץ ויכוח (עמ' 240 לפרו'). כמו כן, נאשם 1 העיד כי נאשמים 2 ו 3 רדפו אחרי ע' א' ט'. בנוסף, גרסתו של נאשם 2 בענין זה נסתרת גם ביחס לעדותה של דיאנה גורביץ', שבעדותה לא זכרה את הפרטים, אך בהודעתה במשטרה, שניתנה בסמוך לאירוע, זיהתה בתמונה את נאשם 2 כמי שלבש קפוצ'ון לבן, עיניו חומות, והשתולל ורדף אחרי הבנות. לטענת ב"כ המאשימה, יש לעדיף את הודעתה של גורביץ' במשטרה (ת/15) על פני עדותה בבית המשפט. אמנם, מדובר בזיהוי בעל משקל נמוך, אך מתווסף לכך חיזוק העולה מהסתירה שבין הודעתה לבין גרסתו של נאשם 2 בנוגע למעורבותו באירוע. כמו כן, בהודעתה היא פירטה כי נאשם 2 שתה בירה בעת האירוע, כפי שהוא אישר בעצמו בהודעתו במשטרה (ת/2). בנוסף, העדה בת אל כחלון העידה כי השם שנצעק בעת האירוע הינו "ראיד" התואם לשמו של נאשם 2, באופן המעיד, לטענתו, על מעורבותו בתגרה, ומתארת כי הבחור עם הכובע הלבן השתולל והתפרע וגם רדף אחריה בשלב כלשהו (עמ' 205 לפרוט'). חיזוק לעדות המתלון קם מעדותו של חלואני שהעיד במשטרה כי נאשם 2 חבש כובע לבן, וראה אותו דוקר את המתלון בראשו, ומיד לאחר מכן מנקב גלגל נוסף ברכבו של המתלון. חלואני אף העיד כי ראה את הסכין (ת/20). לבסוף הפנה ב"כ המאשימה לחיזוק העולה מגרסתו השקרית של נאשם 2, לפיה רק עבר במקום ולא עשה דבר ולא ראה אף אחת מהדמויות שהיו באירוע. זאת, בניגוד לראיות בתיק ולעדויות שמהן נלמד כי היה במקום. כמו כן, נאשם 2 אישר כי לבש חולצה לבנה עם קפוצ'ון (ת/3), כפי שהעידה דיאנה גורביץ'.

20. באשר לחלקו של נאשם 3, המתלון העיד כבר בתחילת עדותו, בטרם רוענן זכרוננו או הוגשה הודעתו במשטרה לפי סעיף 10א, כי נאשם 3 היה חלק מהחבורה שהגיע למקום, דפק על גג הרכב, וכי הוא ראה אותו עומד ליד הגלגל של הרכב, מתכופף לעברו ומתרחק ממנו לאחר החיתוך (עמ' 70, 72, 83 ו - 69 לפרו'). לעומתו, נאשם 3 הכחיש באופן גורף כי נכח במקום האירוע, מבלי שמסר גרסה פוזיטיבית או הביא עדים לביסוס האליבי הנטען שלו, ובכלל זה מפקחיו במעצר הבית. לגרסתו של המתלון בענין זה קם חיזוק מעדותו של נאשם 1, שהעיד כי נאשם 3 התקשר לחלואני במטרה לחבור אליהם, ולאחר מכן היה פעיל במריבה ברודפו אחרי ע' א' ט' והתקוטט עמו (עמ' 241 לפרו'). חלואני העיד במשטרה שנאשם 3 היה באירוע והתקוטט עם ע' א' ט' (ת/20). כמו כן, מפנה ב"כ המאשימה לכך שנאשמים 2 ו 3 הכחישו היכרות זה עם זה (ת/13), בניגוד למזכר ת/16, המתעד שיחה ביניהם וממנו עולה כי קיימת ביניהם היכרות מוקדמת.

21. ב"כ המאשימה טען עוד כי הנאשמים ביצעו בצוותא את הדקירות, שכן שלושתם פעלו למטרה משותפת אחת שעיקרה לתקוף את המתלון. לענין זה מספיקה שותפות ספונטנית, ובכלל זה גם לנוכחות במקום יש משמעות. פעולתם השוטפת להשגת המטרה המשותפת הפכה אותם למבצעים בצוותא, הגם שהאירוע היה ספונטני. כמו כן, די באפשרות לצפות התפתחות של הסלמת העימות תוך שימוש באמצעי ביצוע שונים, כדי להכליל את השותפים למעשה כמבצעים בצוותא. נטען כי הנאשמים היו חבורה אחת שישבה בגן ולאחר מכן עמדה מחוץ לרכבו של המתלון, ובכלל זה נאשם 3, כפי שהעיד המתלון, שאמר גם כי הלה דפק על הגג וצעק והיה הגורם הראשי של התגרה (עמ' 129 ש' 22 לפרו'). באשר לטענת הסנגורים, שקבלו על כך שחלואני או מוחמד אבו ליל לא נכללו כמבצעים בצוותא, משיב

ב"כ המאשימה כי המתלון העיד שאבו ליל ברח מיד בתחילת האירוע (עמ' 132 לפרו') וכי חלואני לא נכח באירוע, כפי שהעידה גם דיאנה גורביץ' ובת אל כחלון (עמ' 156 ו - 203 לפרו').

סיכומי ההגנה

22. סנגורו של נאשם 1 טען כי יש לזכותו ולהעדיף את עדותו על פני גרסת המתלון, שכן נאשם 1 הציג גרסה קוהרנטית ללא סתירות, אחידה ומתמשכת. לשיטתו, ב"כ המאשימה מבקש לבסס הרשעה על חלקים מגרסאות המתלון ומגרסאות שהציג חלואני, אך עדות המתלון הנה עדות יחידה שהחזיקים לה בתיק זה הינם במשקל אפסי ואינם עומדים בדרישת דיני הראיות להרשעה על בסיס עדות יחידה. המתלון הציג שלוש גרסאות שונות בשלוש הודעותיו במשטרה שאין לתת בהם אמון. בהודעתו הראשונה והספונטנית של המתלון הוא אינו מזכיר את נאשם 1 כמי שדקר אותו, אלא רק כמי שתפס אותו מאחור עם חלואני. בהקשר זה קובל הסניגור על כך שחלואני לא הועמד לדין, בניגוד לנאשם 1. באותה הודעה פורט כי המתלון לא ראה בידו חפץ כלשהו, ואמר את שמות הנאשמים ככאלה שנאמרו לו מעדות שמיעה. כמו כן, זיהויו את הנאשמים בהודעות הוא מבולבל ולא ודאי, והמתלון אף התקשה בתיאור השתלשלות האירוע. שמות הנאשמים כמי שתקפו אותו נמסרו לו כעדות שמועה, שהמקור שלה השתנה מגרסה לגרסה. כמו כן, המתלון הכחיש במשטרה היכרות עם נאשם 1, בעוד שכיום אין מחלוקת על היכרותם המוקדמת, והפללתו את נאשם 1 באה על רקע התנערותם של יתר המעורבים מאחריות ואי הודאתם בביצוע הדקירה. המתלון הפליל את נאשם 1 במטרה כי הלה יספר לו מי דקר אותו, כפי שהעיד על כך המתלון בעצמו, ולכן הכחיש כי הוא מכיר אותו, שכן המתלון לא הכיר את יתר הנאשמים וניסה לדלות ממנו את זהותם. לפיכך, משקל זיהויו של נאשם 1 במסדר הזיהוי הינו אפסי. כמו כן, המתלון היה תחת השפעת אלכוהול בעת האירוע, היה חשוך במקום, תפסו אותו שניים מאחור, וכאמור, גרסאותיו הסותרות והכחשתו היכרות מוקדמת עם נאשם - מלמדות כי אין ליתן בו אמון. לבסוף, הפנה הסניגור לכך שנאשם 1 אמר בהודעתו הראשונה במשטרה כי בעת שראה את המתלון דקר, הוא ישב ליד ליזה יפרח. לטענת הסניגור ליזה יפרח היא עדת האליבי של נאשם 1 ואי חקירתה על ידי המשטרה מהווה מחדל חקירתי שיש לזקוף אותו לטובת נאשם 1. הסניגור הסביר כי הוא לא הזמין עדה זו להגנת נאשם 1, שכן היא ויתר הבחורות שהיו מעורבות היו "בעייתיות", אך מאשר כי ניתן היה לאתר אותה. עוד נטען כי לא ניתן לקשור את נאשם 1 לביצוע בצוותא משום שאין קשר בינו לבין הנאשמים האחרים. עדותו זו של המתלון תואמת את עדותו של הנאשם, ובכלל זה שניהם לא ראו מי דקר את המתלון בראש. נאשם 1 הגיע למקום עם חלואני ושתי בחורות, בנפרד מהיתר הנאשמים, ונוכחות בזמן התקיפה לא היתה מתוך מטרה משותפת עימם.

23. סנגורו של נאשם 2 טען כי המתלון לא ראה מי דקר אותו, כיוון שהיה חושך וכל המעורבים באירוע, לגרסתו של המתלון, היו לבושים לבן. המתלון אינו מהימן ואין ליתן אמון בדבריו במידה מספקת להרשעת הנאשמים. המתלון החל לחקור בעצמו מי דקר אותו ופנה לאנשים שידע שנכחו במקום, והדבר השליך על תוכן הגרסאות שמסר במשטרה, בהן מסר זהויות שנודעו לו מפי השמועה. לשיטת הסנגור, המתלון וחלואני תיאמו גרסאות על מנת לנקות את נאשם 1 מאשמה ולהטיל את האשמה על נאשם 2. נטען כי נאשם 2 אך חלף במקום, מבלי שהיתה היכרות מוקדמת בינו לבין נאשם 1 והבחורות שהיו עמו, וכן לא הכיר את המתלון ובן דודו. הוא אך ניסה להפריד בין הניצים, ולא גרם למהומה או הפך את המדורה, כפי שטען נאשם 1. עוד נטען כי התיאור של הבחור שהשתולל במקום שנמסר מפי העדה בת אל כחלון, לפיו הוא לבש לבן והיה נמוך קומה, אינו תואם את דמותו של נאשם 2, שגובהו 1.85 ס"מ. כמו כן, גם העדה דיאנה גורביץ' אמרה שלא ראתה כי נאשם 2 תקף או החזיק בסכין (מפנה לעמ' 157 לפרו'). עוד תוקף הסניגור את זיהויו של נאשם 2 על ידי גורביץ'. לטענתו, במשטרה הוצגה לה תמונה יחידה לזיהוי נאשם 2, שלא הוגשה לבית המשפט

ולא ניתן לוודא כי היא תמונה עדכנית ובה אכן מצולם נאשם 2. לשיטת הסנגור, הפללת נאשם 2 על ידי המתלונן נשענת על גרסה מלאת פרכות, בה המתלונן אינו מוסר פרטים בנוגע למה שקדם לדקירה הנטענת על ידי נאשם 2, חילופי דברים או מהלומות. המתלונן העיד בבית המשפט שלא ראה סכין, בניגוד למה שמסר במשטרה ואף אמר כי לא היה בינו לבין נאשם 2 ויכוח לפני האירוע. כמו כן, המתלונן אמר כי לנאשם 2 היה שיער ארוך בעת האירוע, ואילו נאשם 2 הסתפר כחודשיים לפני האירוע עם בן דודו נידאל. המאשימה הביאה לעדות אדם אחר בשם נידאל שהעיד כי לא הלך עם נאשם 2 להסתפר. לדברי הסנגור, נאשם 2 מסר דברים אלה במשטרה והדבר לא נחקר, וכשהוגש כתב האישום כשנתיים לאחר מכן, לא יכול לאתר אותו נידאל שהלך עם נאשם 2 להסתפר. באשר למסדר הזיהוי, נטען כי זיהוי בסבירות של 60% אינו מספיק להרשעה בפלילים. מסדר הזיהוי נעשה ללא נוכחות סנגור, שיכל לוודא כי התמונות אכן דומות ושהתמונה עדכנית. כמו כן, לא היתה סיבה מוצדקת להימנע מעריכת מסדר זיהוי חי, ולהימנע מתיעוד מסדר הזיהוי בווידיאו. לבסוף, טען הסנגור כי לא הוכח שהשלושה ביצעו בצוותא את המיוחס להם, לא היה להם רצון משותף לפגוע במתלונן וביניהם לא היה קשר אחד לשני, ואין לבסס ממצא בענין היכרות מוקדמת ביניהם על מזכרו של השוטר נתנאל אטיאס, שהינו כללי ובלתי מבוסס.

24. סנגורו של נאשם 3 טוען כי יש לזכותו מאשמה, משום שלא נכח במקום. לחלופין, אם יקבע כי נכח במקום, יש לקבוע כי לא עשה דבר, כפי שעלה מגרסתו הראשונה של המתלונן שתיאר אדם רביעי שנכח במקום ולא עשה דבר וחזר על כך בעדותו (מפנה לת/7 ולעמ' 128 לפרו'). בת/8, הודעתו השנייה במשטרה, אמר כי נאשם 3 דפק פעם אחת בלבד על גג הרכב וניקב את הגלגל וחזר על כך בעדותו (מפנה לעמ' 61 לפרו'), ולא ראה אותו מחזיק בסכין. באשר לזיהוי של המתלונן את נאשם 3, טוען הסנגור כי יש להעדיף את הגרסה הראשונה שמסר המתלונן לאחר האירוע (ת/7), ובה תיאור אותנטי ומדויק של שני הנאשמים הראשונים. באשר לנאשם 3, המתלונן מסר תיאור שמתיישב גם עם דמותו של חלואני, לגביו אמר כי לא עשה דבר, ומכאן אין ודאות כי נאשם 3 היה מעורב בתגרה. המתלונן אמר כי מי שדקר אותו היה בגובה 1.80 ס"מ לערך עם שיער ארוך, ומי שתפס אותו בידיו בטרם נדקר היה נאשם 1, בעל שיער מעט בלונדיני וגובהו 1.75 ס"מ, וחלואני, אותו תיאר כבעל שיער קצוץ ובגובה 1.75 ס"מ. המתלונן ניקה את חלואני מאחריות לאחר שהלה ביקר אותו בבית החולים ביחד עם אנשים מכובדים ממשפחתו של חלואני, שנוכחותם שם לא היתה לשווא, אלא במטרה להסיר מחלואני אחריות ולהטיל על הנאשמים (מפנה לעדות המתלונן בעמ' 132 לפרו'). המתלונן אימץ את המידע שמסרו לו בגרסה השניה שמסר במשטרה (ת/8), וההסבר שהציג לכך אינו משכנע, שכן ניתן היה להזכיר את שמו של חלואני או שמו של נאשם 1 במשטרה, בכדי שיזומו לחקירה ויאמרו את הידוע להם אודות הדוקרים. אין כל סיבה להעדיף את ת/8 על ת/7, במיוחד נוכח הסתירות הרבות שנפוצו בגרסאותיו של המתלונן, ובכלל זה גם הפרטים שמסר בהפללתו את נאשם 1. כמו כן, גם לפי עדותו של חלואני, נאשם 3 לא היה מעורב בתגרה, שכן חלואני אמר כי הוא הרחיק את המתלונן ואת נאשם 3 זה מזה ואז התרחשו הדקירות. לפיכך, עולה כי בעת הדקירות נאשם 3 היה מנוטרל כליל. עוד התייחס הסנגור בסיכומיו לכך שהמתלונן זיהה את נאשם 3 במסדר הזיהוי בוודאות נמוכה של 40%. במסדר זיהוי התמונות הוצגה לו רק תמונת פנים של נאשם 3, ללא גוף, ולפיכך, גם הודאות החלקית שלו בזיהוי את נאשם 3 אין לה על מה שתסמוך. כמו כן, בעימות בינו לבין נאשם 3, כשהמתלונן יכול היה להתרשם מנאשם 3 באופן בלתי אמצעי ולא רק מפניו, אלא גם ממבנה גופו, הוא אמר כי כלל אינו בטוח שהלה היה באירוע. כמו כן, נטען כי המתלונן התבלבל בין נאשם 3 לבין מוחמד אבו ליל (מפנה לעמ' 136 לפרו'). הסנגור מפנה גם למסמך שמתעד את המפגש בין המתלונן לפרקליטה (נ/5) וטוען כי יש בו כדי להעצים את אי הוודאות לענין זיהוי נאשם 3 וחלקו באירוע. הסנגור התייחס גם לעדותה של בת אל כחלון, שאמרה במשטרה כי באירוע היו 5 אנשים, ולא הזכירה את שמו של נאשם 3. לטענתו יש לכך משקל, שכן מדובר בעדה אובייקטיבית. כמו כן, נאשם 1, שבינו לבין נאשם 3 היכרות מוקדמת, אמר במשטרה מי שדקר את המתלונן הוא אדם שלישי שאת שמו לא זכר, ואילו בבית המשפט שינה גרסתו זו

ללא סיבה ואמר כי ראה את נאשם 3 רודף אחרי ע' א' ט'. לענין הביצוע בצוותא, נטען כי נאשם 3 לא הכיר את נאשם 2, ואין במזכר של השוטר אטיאס כדי לבסס היכרות זו. כמו כן, לא ניתן לכלול את נאשם 3 כמבצע בצוותא רק מעצם נוכחותו הנטענת בעת האירוע, בעוד שחלקו באירוע היה אפסי, ובעת הדקירה, היה בעמדה רחוקה מהמתלונן. נאשם 3 לא תרם תרומה ממשית ופנימית לביצוע העבירה של חבלה חמורה. אפילו המתלונן עצמו אמר כי אין חלקו של נאשם 3 כחלקם של האחרים ואמר גם שלא דקר אותו. גם חלואני מעיד כי נאשם 3 רב בידיו עם ע' א' ט' ולא החזיק סכין או רב עם המתלונן. עוד נטען כי לא הוכח שלנאשם 3 היה יסוד נפשי לזה לזה של הנאשמים האחרים. לפיכך, גם אם יוכח כי נאשם 3 נכח במקום, אין לראות בו אפילו מסייע למעשי הנאשמים האחרים. לבסוף, נטען כי על המאשימה היה לחקור את המפקחים של נאשם 3 במעצר הבית ולערוך מחקרי תקשורת שיכלו לשפוך אור על שאלת נוכחותו של נאשם 3 באירוע.

השאלה שבמחלוקת

25. אין מחלוקת באשר להתרחשות האירוע בו נפצע המתלונן ונפגע רכבו, וכי הנאשמים 1 ו- 2 היו בקרבת מקום. ישנה מחלוקת בשאלה האם הנאשמים או מי מהם תקפו את המתלונן או פגעו ברכבו. הנאשמים מכחישים את המיוחס להם ומכחישים מחוסר ידיעה כי המתלונן נדקר בסכין דווקא.

דין

גרסת המתלונן

26. גרסתו של המתלונן במהלך עדותו בבית המשפט היתה שונה מזו שהציג במשטרה, לאחר שנאשם 1, חלואני ומשפחתו של נאשם 2 דיברו עמו בעת שאושפז לאחר האירוע.

בהודעתו הראשונה במשטרה, שנמסרה למחרת האירוע (ת/7 - הודעה מיום 18.3.09) אמר המתלונן כי נאשם 1 וחלואני תפסו אותו מאחור, בעת שנאשם 2 דקר אותו בראשו. מדבריו לא ברור מי דקר אותו בבטנו ומי ניקב את צמיגי הרכב בו ישב. המתלונן תיאר בפירוט את התקיפה ואת מהלכה, והוסיף כי בתחילה הוא וע' ביקשו להתרחק מהחבורה לאחר שהתפתח ויכוח: "היו אנשים בגן. יש אחד מדבר מג'עג'ע אמר לי ע' בוא נלך מפה נראה לי רוצים בעיות. האוטו היה קרוב לגן וישבנו באוטו... ומישהו דפק על הגג של האוטו ואמר "אתם לא רואים לא שומעים" (ש' 5-9 ת/7) (המתלונן חזר על כך גם בעדותו (עמ' 91-92 לפרו')). "ישבנו באוטו... ומישהו דפק על הגג של האוטו ואמר "אתם לא רואים לא שומעים"... אמרתי תלך מי שיזין ואתך ואני ראיתי אותו ליד הגלגל ואז ירד האוויר ירדתי מהאוטו תפסו אותי שתיים מאחורה וראיתי ביד שלו (הכוונה לנאשם 3) סכין שחורה והיה חושך לא רואים טוב ונתן לי אותה בבטן ונתתי לו מכה ברגל שלו ותפסו אותי השתיים ונתן לי סכין בראש, עליתי לאוטו הלכתי למשטרה.... מי שדקר אותי זה ראיד רג'בי מסילוואן. השניים שתפסו אותי היו תאהר סלאימה מראס אל עמוד ועוד אחד ממשפחת חלואני. הרביעי לא יודע השם שלו". (ש' 14-7 ו- 18-20 ת/7). אולם, אף שהוא מפרט שמות תוקפיו, אומר המתלונן בהודעה זו שניתנה ביום 18/3/09, כי ידיעתו את שמות תוקפיו אינה מזיהוים על ידו אלא: "אמרו לי אנשים שבררו את השמות שלהם" (ת/7, עמ' 1, ש' 17). בהודעתו השנייה (הודעה מיום 23.3.09 - ת/9) "הגענו לגן רוקפלר.. ישבנו על הספסל, ואז במרחק מה בתוך הגן... 4 או 5 אנשים לערך, ואז שמעתי צעקות הלו היי... כווננו אלינו ואז בן דודי ע' אמר לי: בוא נצא מכאן, ואז נכנסנו לרכב כשאני יושב בכיסא הנהג ובן דודי ע' לצדי ואז הגיע מישהו שאני לא מכיר ודפק על גג הרכב שלי

ואז אני ירדתי מהרכב וראיתי אותו מחזיק סכין בידו וחותר את הצמיג השמאלי האחורי של הרכב ואז אמרתי לו יא בן זונה למה עשית כך לרכב שלי? ואז הוא הגיע לתקוף אותי ואני הכיתי אותו בפניו והוא הכה אותי חזרה בפני, ואז לפתע החזיק אותי בבטן אדם שיותר מאוחר התברר ששמו תאהר סלימה ודקר אותי בבטן ולא הרגשתי, הדקירה היא על ידי סכין ואז לפתע שמתי את היד על הבטן והבחנתי שדקרו אותי ויורד לי הרבה דם ואז חלוואני האדם הרביעי ששהה עם האנשים שתקפו אותי בא אלי ורצה לסייע לי ואמרתי ואז הגיע ראיד גית (בהמשך ההודעה הבהיר שטעה והתכוון לראיד רג'בי, נאשם 2) ודקר אותי בראש ומחמד גית צעק כל הזמן ודופק על הרכב, ואז עליתי לרכב וברחתי". בהודעה זו, שבאה שישה ימים לאחר האירוע, אמר המתלונן: "התברר ששמו (של מי שאחז בו ר.כ.) תאאר סלאיימה. מסביר: "ההורים של ראית ג'ת הגיעו להורים לבקש סולחה ולשלם כסף. הם אמרו להורי ששמו של האדם שהחזיק אותי תאיר סלאיימה". ובהמשך אותה הודעה, כאשר נשאל מדוע לא מסר בהודעה הקודמת את שמות מי שפגע בו, אמר: "כי לא ידעתי מי אלה". בהודעה מאוחרת יותר (הודעה שלישית מיום 27.3.09 - ת/3), שניתנה לאחר שהמתלונן זיהה את הנאשמים בתמונות שהוצגו לו, שב ותיאר את חלקם בתקיפה: על נאשם 1 אמר: "החזיק אותי מאחור, הידיים שלו מסביב למותנים שלי ואחרי זה עזב אותי והתרחק שתי מטר ממני ורק אז הרגשתי שנחתכתי בבטן" (ש' 5-6 הודעה שלישית ת/9, ביחס לתמונה מס' 6 ב - ת/10). בעימות בין המתלונן לבין הנאשמים במשטרה, אמר המתלונן כי נאשם 1 דקר אותו: "זה תאאר סלאיימה, החזיק אותי ודקר אותי בבטן" (ש' 4-5 עמ' 1 ת/13). דהיינו, גרסתו במשטרה מתגבשת לידי גרסה אחת עקבית, התואמת את המיוחס לנאשמים בכתב האישום.

27. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט אמר המתלונן כי מי שדקר אותו בבטנו לא היה נאשם 1, אלא נאשם 2 ואילו נאשם 1 עמד מאחוריו (מאחורי המתלונן): "ראיד רג'בי דקר אותי (ביד)... כשאני התכופפתי ראיתי אדם שבא מגיע ונתן לי סכין על הראש שלי, אז ...הרמתי את הראש שלי וראיתי, ישר זיהיתי את הבן אדם הזה" (עמ' 64 לפרו'). אמנם המתלונן הכיר באופן אישי רק את נאשם 1 לפני האירוע, הגם שהכחיש זאת, אך זיהה היטב כי מדובר בנאשם 2: "אני לא ידעתי את השם, אבל את הצורה החיצונית שלו אני מכיר אותו, והמכה המהירה שקיבלתי ישר קלטתי אותו... ישר זיהיתי את הבן אדם הזה" (עמ' 64 לפרו'). גרסתו זו של המתלונן עומדת בסתירה לתיאור שמסר בנוגע לאופן שבו נדקר בבטנו, ממנה עולה כי נאשם 1 שהיה מאחוריו ותפס אותו בבטנו - הוא שדקר אותו: "בדקירה שקיבלתי, היתה דקירה חזקה, מכה חזק. לאחר שהסתכלתי לאחור... ראיתי את תאאר סלאיימה (נאשם 1), הסתכלתי עליו, שאלתי אותו מי דקר אותי בסכין? קיבלתי עוד סכין בראש שלי... התכופפתי, הסתכלתי למטה על הבטן שלי וקיבלתי סכין פה בראש" (עמ' 64 לפרו'). "כשתאאר סלאיימה היה מאחורי, הוא תפס אותי מהבטן שלי אחורה" (עמ' 75 לפרו'). נאשם 2 תפס את ידיו מקדימה: "תפס אותם לקדימה, היינו, הידיים שלי היו ככה, תאאר היה מאחורי, היד שלו נכנסה ככה לתוך הבטן שלי, חשבתי שהוא זה שדקר אותי, כי המכה אצלי מפה, מהחלק השמאלי של הבטן עד לאחור, לחלק האחורי" (עמ' 76 לפרו'). כך תיאר המתלונן את התחלת הקטטה: "התחיל מן מריבות בידיים, רציתי למנוע את התרחשות האירוע, להרחיק אותם האחד מהשני.. בין ראיד רג'בי (נאשם 2) לע'... משכתי אותו (נאשם 2) ביד, הוא נתן לי סכין" (עמ' 62 לפרו').

מסדרי זיהוי

28. המתלונן זיהה במידות ודאות שונות את הנאשמים במסדרי זיהוי תמונות פנים שנערכו לו.

מסדרי זיהוי בתמונות מורכב מאוסף של תמונות, שבתוכן מצויה תמונת החשוד, כאשר המשותף להן הינו דמיון בחזותם של האנשים המצולמים בהן - דבר האמור למנוע את הבלטת החשוד. בענייננו, הוצגו למתלונן בכל מסדר זיהוי

שמונה תמונות פנים שיש ביניהם דמיון חזותי (ת/10-ת/12). הכלל הוא כי על המשטרה לזמן את סגורו של חשוד כדי שינכח בעת ביצועו של מסדר זיהוי. הליך זה אפשרי מקום שהחשוד כבר אותר והודיע את זהותו של הסגור שבחר, אך ראוי שגם במקרה שהחשוד טרם אותר, כפי שהיה בענייננו, תימצא הדרך לדאוג לנוכחות סגור על מנת שיהיה ניתן לעקוב מקרוב אחר אופן ביצועו. לחלופין, יש לתעד את המסדר מתחילתו ועד לסופו בצילום והקלטה, דבר אשר עשוי להבטיח קיומה של בקרה על הליך הזיהוי. במקרה דנן, מסדרי הזיהוי בתמונות בוצעו בשלב מוקדם של החקירה. השוטר חנא קופטי העיד כי הוא פנה לסנגוריה הציבורית בבקשה כי תשלח עורך דין, והמתין כשעה וחצי לבואו בטרם ביצע את מסדרי הזיהוי בלעדיו (עמ' 239 ו - 242 לפרו' מיום 9.9.14). יחד עם זאת, מסדרי הזיהוי לא תועדו בתיעוד חזותי. בנסיבות מסוימות עלולים פגמים בחקירה להוות פגיעה בזכות יסוד של חשוד, ותוצאתם עלולה להיות פסילת קבילותה של ראיה. עם זאת, הכלל הוא כי לא כל פגם בחקירה מהווה פגיעה בזכות יסוד חוקתית. הסוג הפוסל קבילותה של ראיה, ויש פגמים שישפיעו על משקלה (ר': ע"פ 6613/99 סמירק נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 529; ע"פ 5203/98 חסון נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 274). בנסיבות דנן הפגמים שנפלו במסדר זיהוי התמונות נוגעים למשקל הראיה ולא לקבילותה. כאמור, מסדר הזיהוי בתמונות לא תועד על-אף היעדרו של סגור באותו שלב. מנגד, עדותו של השוטר אברהם ניצן וחנא קופטי לגבי אופן ביצוע מסדר הזיהוי נמצאה מהימנה. זאת ועוד, המתלון העריך בצורה מפורשת את מידת הוודאות שלו בכל זיהוי. בנסיבות אלה אף כי נפלו פגמים בעריכת מסדרי זיהוי התמונות, תוצאתם אינה פוסלת את המסדרים מכל וכל, אולם מפחיתה היא ממשקלם (ר': ע"פ 2180/02 קאסם נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 642). בכל מקרה, נוכח המסקנות הסופיות, אין לנושא זה, בנוגע עם המתלון, משמעות.

29. זיהוי הנאשמים על ידי המתלון - המתלון הביע נכונות לזהות את הנאשמים במסדר זיהוי ואמר בהודעתו הראשונה כי פניהם חקוקות במוחו: "מי שדקר אותי, הפרצוף שלו נדבק לי בראש" (ש' 1 עמ' 2 ת/7). במסדר זיהוי התמונות שנערך, בנוגע עם כל הנאשמים, ביום 27/3/09, זיהה המתלון את נאשם 1 "במאה אחוז" (סע' 6 ת/10), וכיום אין עוד מחלוקת כי בין השניים היכרות מוקדמת. בנוגע עם הנאשם 2 אמר: "הבחור הזה חתך אותי עם הסכין בראש, זה עם השיער הארוך" (ש' 10-11 ת/9 ביחס לתמונה מס' 3 ב - ת/11), אותו זיהה בוודאות שהעריכה "שישים אחוז" (ס' 6 ת/10). במסדר זיהוי התמונות זיהה המתלון את נאשם 3 כמי ש"התחיל את כל הבלגאן, הוא דפק על הגג של האוטו שלי, פינצ'ר את הגלגל השמאלי אחורי, והתחיל לריב איתי, בעת האירוע הוא חבש כובע לבן, ואני לא בטוח במאה אחוז שזה הוא" (סע' 6 ת/12; ש' 17 ת/9). בעימות בין המתלון לבין הנאשמים במשטרה, שנערך אף הוא ביום 27/3/09, לאחר הודעתו השלישית של המתלון, חזר המתלון וזיהה את הנאשמים ותיאר את חלקו של כל אחד מהם באירוע. לגבי נאשם 1 אמר: "זה תאהר סלאימה, הוא החזיק אותי ודקר אותי בבטן" ש' 4 עמ' 1 ת/13, עימות מיום 27.3.09 (שעה 11:20). לגבי נאשם 2 אמר המתלון: "זה שדקר אותי בראש" והשיב כי הוא בטוח במאה אחוזים (ש' 4 ו - 20 עמ' 3 ת/13). בנוגע לנאשם 3, אמר המתלון: "מחמד גית... זה לא עשה הרבה, זה שהתחיל את הבעיה, הוא דפק על הרכב ופנצר את הצמיג של הרכב" (ש' 4-6 עמ' 3 ת/13). בעדותו בבית המשפט הסביר כי הקושי בזיהוי במסדר התמונות נבע מכך שכולם חבשו כובעים לבנים: "כי כולם לבשו כובעים לבנים כי בגלל זה היה קשה לי לזהות במאה אחוז" (עמ' 116 לפרו'). המתלון חזר ואמר כי לא הכיר מי מהנאשמים וגם בשלב עדותו בבית המשפט הכחיש בתחילה היכרות מוקדמת עם נאשם 1, עליה אין עוד מחלוקת כיום, ונאשם 1 הודה כי עמד בסמוך אליו בעת שנדקר. בניסיון לבסס את גרסתו החדשה בבית המשפט, לפיה נאשם 2 דקר אותו בבטנו, ולא נאשם 1, ניסה המתלון להיאחז בהסברים בלתי משכנעים ופתלתלים: "כיוון שבמסדר זיהוי... הציגו... את הפנים שלו. אבל כשהם הביאו אותו, זיהיתי אותו במאה אחוז, כיוון שכשאתה רואה את הבן אדם באופן שלם ואתה זוכר אותו נכון" (עמ' 119 לפרו'). כמו כן, טען כי הוא אך התבלבל בשמות: "כל החקירות נכונות אבל קרה לי בלבול בשמות" (עמ' 115 לפרו'), וכי בלבול זה נבע ממצבו לאחר התקיפה: "היו לי הרבה בעיות והייתי בשוק... לאחר תקופה מסוימת התחלתי להיזכר ולדעת מה קורה איתי"

(עמ' 84 לפרו').

30. שינוי גרסת המתלונן שמסר במשטרה: המתלונן הציג הסברים שלא היה בהם כדי לשכנע או להתיישב עם השכל הישר. בהתייחסו ישירות לדבריו במשטרה, לא הכחיש דברים אלה ואמר עמומות: "הם לא שקר ולא אמת, הם היו נוכחים, הם היו קרובים אלי, התרחשה הבעיה וכולם אחד על השני" (עמ' 105 לפרו'). המתלונן ניסה ליישב בין גרסתו בבית המשפט לבין זו שמסר במשטרה באופן בלתי משכנע באומרו כי הפליל את נאשם 1 במשטרה, במטרה שנאשם 1 יחשוף את זהותו האמיתית של האדם שדקר באמת את המתלונן בבטנו (עמ' 96 לפרו'), שכן די היה לענין זה אם היה אך משרבב את שמו או את שמו של חלואני באוזני החוקרים, בכדי לזמן מי מהם לחקירה.

בניסיונו לחזק את הפללת נאשם 2 כמי שדקר אותו גם בבטנו, לאחר שעומת עם הסתירה בין גרסאותיו, חשף המתלונן כי הבסיס לזיהוי זה נשען על דבריו של נאשם 1 והשפעת משפחתם של הנאשמים: "מאה אחוז אמרתי שתאהר סלאימה (נאשם 1) הוא זה שדקר אותי מאחורה, אבל לאחר מכן שההורים שלהם הגיעו, המשפחות שלהם הגיעו אלינו, התברר שראיד רג'בי הוא זה שדקר. זה לאחר שהייתי בחקירה" (עמ' 77 לפרו'). "תאהר סלאימה (נאשם 1) גם כן סיפר לי שראיד רג'בי הוא זה שדקר אותי. דבר שני הוא (נאשם 2) זה שנתן לי את הסכין בראש ודבר נוסף והשלישי זה שהמשפחה שלו והאנשים המכובדים שהוא (נאשם 2) הביא הודו שזה הוא שדקר" (עמ' 81 לפרו'). "כשהגיעה המשפחה שלו והאנשים המכובדים מצדו ודיבר איתי כמה פעמים בטלפון והגיע תאהר סלאימה וביקשת מהם שהוא ישבע על (הקוראן) וסגרנו את הסיפור בינינו" (עמ' 82 לפרו'). "האנשים שבאו אתו שאלו אותנו מה אתם רוצים? אנחנו רוצים שהוא ישבע ושלוש לדרכו... בכדי שהלב שלי נוח בכך שאין לו חלק בזה... כן האמנתי לו" (עמ' 121 לפרו'). בעדותו בבית המשפט חזרה ועלתה בבירור גרסתו הראשונה, כפי שפורטה בהודעתו במשטרה, שנסקרה לעיל, לפיה נאשם 1 עמד מאחוריו, החזיק בו ודקר אותו בבטנו: "ראיד רג'בי (נאשם 2) תפס אותם (את הידיים) לקדימה, היינו הידיים שלי היו ככה (מדגים), תאאר (נאשם 1) היה מאחורי, היד שלו נכנסה ככה לתוך הבטן שלי, חשבתי שהוא (נאשם 1) זה שדקר אותי כי המכה אצלי מפה, מהחלק השמאלי של הבטן עד לאחור, לחלק האחורי" (עמ' 76 לפרו'). המתלונן חזר על כך שוב ושוב: "אני ראיתי אותו (נאשם 1) שדקר אותי, אבל הבן של משפחת חלואני הוכיח לי את זה גם וסלאימה (נאשם 1) גם כן אישר .. שראיד רג'בי (נאשם 2) הוא זה שדקר אותי" (עמ' 105 לפרו'). מכאן, המתלונן זיהה את נאשם 1 כמי שדקר אותו בבטנו, וגרסתו בבית המשפט ניתנה מחמת השפעת נאשם 1, חלואני ונוכח איומים שקיבל ממשפחתו של נאשם 2: "דיברו איתי... משפחת רג'בי במוסררה בירושלים פה, אמרו לנו אנחנו משפחת רג'בי תיזהר... דיבר איתי פעמיים ... כמו איום" (עמ' 86 לפרו'). המתלונן ניסה למתן את העוצמה שבה גורמים אלה השפיעו על גרסתו וטען באופן בלתי משכנע כי גרסתו אינה מוכתבת ממה שאמר לו חלואני: "אני לא הלכתי לפי מה שבן של חלואני חושב, אני סיפרתי את מה שראיתי בעין שלי על מה בקשר למה שקרה אבל היה לי ענין, בלבול בשמות כי השמות שלהם לא מוכרים לי וזו פעם ראשונה... שאני נתקל בשמות שלהם" (עמ' 144 לפרו'). כמו כן, בניסיונו להציג את גרסתו בבית המשפט כמהימנה וחפה מלחצים, טען המתלונן גם כי ניסיון לסולחה נכשל (עמ' 65 לפרו'), בעוד כיום אין מחלוקת כי נחתמה עטוואה בין משפחת המתלונן לבין משפחת רג'בי, במסגרתה שילמה משפחת רג'בי כספים למשפחת המתלונן (ת/18).

31. העדפת עדות שמסר עד באמרתו במשטרה על פני עדותו בבית המשפט במסגרת הוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות, אינה תופעה נדירה. פעמים לא מעטות מגיע עד לדוכן העדים ואז, לפתע, זכרוננו "נמחק", "טושטש" או מצוירת תמונה מאוד בהירה וחדה שאינה מתיישבת עם הדברים שמסר במשטרה. בענייננו, לא ניתן להעדיף את הודעות המתלונן ואף לא את הזיהוי על פי מסדרי הזיהוי, על דבריו שמסר בבית המשפט. וכמו כן לא ניתן לבנות ממצאים

ולהסיק מסקנות מעדותו בבית המשפט: באשר להודעותיו, כפי שבואר בהרחבה לעיל, מלכתחילה אמר המתלון, ממש לאחר האירוע, כי אינו מזהה את תוקפיו והשמות שמסר בהודעתו הראשונה וכללה שבעקבותיה באו, על פי דבריו שלו בזמן אמת, ממידע שקיבל מאחרים לאחר "בירורים" שערך. את נאשם 2 זיהה בוודאות של 60% בלבד וקשה לקבל את זיהוי הנאשמים האחרים לאחר שלא ברור ולא ידוע מה היה תרשים הזרימה של המידע שהגיע אליו בנוגע עם תוקפיו, מי אמר לו מה, אימתי ומדוע. לאחר בחינות מצד גורמים שונים ובני משפחה קשה לבור את האמת העובדתית. גם לעדותו בבית המשפט קשה לייחס משקל ראוי בהליך פלילי, זאת עקב התפניות שבאו בעדותו, השינויים ו"ההסברים", הכל כמבואר לעיל. מכאן, ואף שניתן לקבוע כי הנאשמים שלושתם היו בזירה, לא ניתן ליחס למי מהם מעשה ברור וחד משמעי, ככל שאבקש לעשות כן, מהודעות המתלון או מעדותו, ובוודאי שנוצר ספק של ממש לעשות כן.

המסקנה הנה שעדות המתלון אין בה להוביל לממצא ודאי כלפי מי מהנאשמים.

עדויות של ויסאם חלואני - העדפת הודעתו במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות

32. חלואני הובא לעדותו בצו הבאה, לאחר שכשלו ניסיונות קודמים לזמנו לעדות. ניכר היה בעדותו כי הוא מבקש להתרחק מהאירוע ולהמעיט בפרטים אודותיו ובנוגע למעורבים בו. בהודעתו במשטרה אמר חלואני כי כשיצא מהגן ראה את נאשם 3 מתקוטט עם ע' א' ט', והוא מיהר להפריד ביניהם. לאחר מכן שמע את המתלון צועק שהוא נדקר. חלואני עזב את השניים ומיהר אל המתלון, ובזמן שדיבר אתו ראה את נאשם 2 דוקר את המתלון בסכין בראשו (ת/20 ש' 15). חלואני מיהר להעלות את המתלון לרכב, והספיק לראות את נאשם 2 מנקב את הגלגל האחורי של הרכב. חלואני לא ראה מי דקר את המתלון בבטנו: ויש שם ברז, הלכתי ואני שותה משם... בזמן שאני הולך שמעתי צעקות וקללות... יצאתי החוצה ... היה מחמד ג'ית וע' א' ט' הולכים מכות. התחלתי להפריד ביניהם. הרחקתי את ע' לפינה ואת מחמד לצד השני, ואז ע' התחיל לצעוק חטפתי סכין חטפתי סכין. אני ישר הלכתי אליו ... בזמן שאני מדבר אתו, בא רג'בי ראיד ונתן לו סכין בראש. אני מסתובב ואני רואה שזה הוא ראיד עם הכובע הלבן... אחרי שאני דחפתי אותו, הוא (נאשם 2) פינצ'ר את הגלגל האחורי בצד של הנהג עם הסכין" (ש' 19-9 ת/20). בעדותו בבית המשפט, חזר חלואני מזהו הנאשמים במשטרה והציג גרסה מלאת סתירות גם בנוגע לזיהויו את המעורבים בקטטה. בתחילת עדותו, אמר חלואני כי לא ראה את המעורבים בקטטה. בהמשך - אמר כי ראה אותם אך לא זיהה אותם כי מרביתם חבשו כובעים. לאחר מכן - אמר כי היה תחת השפעת אלכוהול. כמו כן אמר כי היה חושך במקום (עמ' 204-205 לפרו'). בחקירתו הנגדית אמר חלואני כי לא ראה את המעורבים, כיוון שעמדו רחוק ממנו ומנאשם 1. ברם, משנשאל מה היה אותו מרחק, אמר אותו בכ - 10 מטרים בלבד (עמ' 217 לפרו'), באופן שאינו מתיישב עם הכחשתו כי לא ראה את פניהם. כמו כן, בעדותו, הכחיש חלואני כי ראה מי דקר את המתלון בפניו, והכחיש כי נאשם 3 נכח באירוע: "באותו יום הייתי שיכור גמור. לא ראיתי ... איך שיצאתי (מהגן) באתי לראות מי שתי אלו שרבים פתאום אני שומע מישהו צועק, דקרו אותי דקרו אותי. הלכנו אליו, אני ותאאר סלאימה (נאשם 1), אמרנו לו מה קרה? אז הוא אמר דקרו אותי.... הלכנו לעזור לע' זה, אז איך שבאנו התקרבו אליו אני ותאאר... אז כשאמר דקרו אותי, אז אני ותאאר... באנו להוציא אותו משם מהמקום, אז באותו רגע בא עוד מישהו שנתן לו עוד דקירה בפנים" (עמ' 204 לפרו'). "כשהוא (המתלון) התחיל לצעוק דקרו אותי, דקרו אותי, לא היה לידי אף אחד, הלכתי אליו אני ותאאר (נאשם 1), לעזור לו, אחרי זה שהדוקר

בא מאחורי ומאחורי תאאר, נתן לו את הדקירה בפנים. אחרי זה שסובבתי את הראש לראות מי הדוקר... לא ראיתי אף אחד" (עמ' 217 לפרו'). חלואני לא חסך מאמצים בעדותו להרחיק את עצמו ואת נאשם 1 ממגע עם המתלון בטרם נדקר בבטנו, הדקירה הראשונה שספג, ובכך לנתק את הקשר בין נאשם 1 לבין הדקירה בבטן. גרסתו זו תמוהה ואינה הגיונית, שכן, כאמור, לפי גרסתו שלו בבית המשפט, הוא ונאשם 1 הגנו על המתלון בעת שנדקר בפניו, ובכל זאת לא ראה את פניו של הדוקר: "זה שדקר אותי בפנים אני לא הספקתי לראות אותו. אני ותאאר דחפנו אותו (את המתלון) אחורה בשביל להרחיק אותו מהדוקר... עכשיו שסובבתי את הראש לראות מי זה, לא זיהיתי אותו, לא ראיתי מי זה" (עמ' 205 לפרו'). לא זו בלבד, אלא שבהמשך עדותו אמר חלואני כי ראה אותו דוקר מנקב את צמיגי הרכב לאחר שדקר את המתלון, ובשלב זה בעדותו הודה כי אכן ראה את הדוקר, אך טען שלא זיהה אותו מאחר שאינו מכיר אותו: "שסובבתי את הראש, עכשיו אני מסתכל לראות מי הדוקר, אז ראיתי שהוא מפנצ'ר את הצמיגים של ע', אוטו של ע'... לא יודע מי זה, לא זיהיתי אותו, ראיתי אבל לא זיהיתי מי הוא, לא מכיר אותו" (עמ' 218 לפרו'). המגמה הברורה שעלתה בעדותו בבית המשפט, בה התאמץ להציג את עצמו כמי שעזר ביחד עם נאשם 1 למתלון לאחר שנדקר ופעל אך מתוך אכפתיות ושלא מתוך ניסיון להשפיע על המתלון לאחר האירוע- משתלבת בפרכות הצעות בגרסתו, שיחידיו מובילים להעדפת הודעתו במשטרה לפי סעיף 10א.

הודעתו, ת/20, הנה הנדבר היציב היחיד עליו ניתן לסמוך וממנה להסיק מסקנות.

חלואני הוסיף וטען, באופן שאינו מתיישב עם השכל הישר, כי הגרסה שמסר במשטרה (ת/20) ניתנה בלחצו של המתלון, שאיים עליו והורה לו מה לומר: "ע' אחרי שהשתחרר מבית חולים... הוא בא אלי עם בני דודים שלו... איים עלי... איים עלי, אומר לי תשמע יש לי פה אנשים שדקרו אותי ונתן לי שמות, אז אמרתי לו תשמע אני לא מכיר את האנשים האלו שאתה אומר עליהם ואני לא יכול לעשות דבר כזה, אז הוא אומר לי לא, אתה חייב לבוא איתי לתחנת משטרה ולתת עדות על מה שראיתי... עכשיו באותו יום שלקחו אותי... עצרו ... במקום, אמרו לי תשמע אתה הולך להגיד ככה וככה, אמרתי אני לא אגיד דבר כזה. אמרו לי לא, איימו עלי, אז לקחו אותי בכוח לתחנת המשטרה... אומר לי תשמע, מוחמד (נאשם 2) רב עם ע'" (עמ' 207-208 לפרו')... פחדתי... באו אלי איזה שמונה עשרה אנשים" (עמ' 210 ו - 215 לפרו')...פחדתי להגיד לשוטר שהם מאיימים עלי" (עמ' 223 לפרו'). חלואני העיד כי למרות שפחד מהמתלון הוא לא מסר במשטרה את הגרסה שהורה לו המתלון. עדותו בענין זה מערערת עוד יותר את גרסתו בבית המשפט ומחזקת את דבריו במשטרה: "כאילו זרמתי, אבל לא כל... מה שהוא ביקש.... כאילו הוא אמר לי תגיד ראיד רג'בי, לא אמרתי ראיד רג'בי. החוקר שואל אותי מי הדוקר? אמרתי לא יודע. הוא אומר לי ע' טוען שראיד דקר אותי, אמרתי לו, הוא אומר ראיד רג'בי אבל אני לא מכיר את ראיד רג'בי, לא ראיתי את ראיד" (עמ' 224 לפרו'). עולה כי ניסיונו של חלואני להציג גרסה קוהרנטית בבית המשפט וליישב את הסתירות בינה לבין גרסתו במשטרה נסמך על הסבר שאינו מניח את הדעת. לפיכך, כאמור, יש להעדיף את הודעתו שנמסרה במשטרה על פני עדותו בבית המשפט.

33. בעדותו במשטרה, כפי שפורט לעיל, פירט חלואני כי לשמע המהומה יצא מהגן לזירת האירוע, ראה את נאשם 3 וע' א' ט' "הולכים מכות", הוא ניסה להפריד ביניהם, הרחיק את ע' לפינה אחת ואת נאשם 3 לפינה אחרת ואז, באותו שלב, שמע את המתלון צועק כי "חטף סכין". לפיכך חלואני רץ אליו ובעת ששוחח עמו הגיע נאשם 2 "ונתן לו סכין בראש" ולאחר שחלואני הדף אותו ראה כיצד "נאשם 2 'מפנצ'ר' את הגלגל האחורי ברכב עם סכין".

זו התמונה בעל הרזולוציה הבהירה ביותר, שאינה מעלה ספקות על פיה ניתן לקבוע ממצא ברור וחד משמעי

לפיו נאשם 2 דקר את המתלונן בראשו ופגע בצמיג מכוניתו. אף, שכאמור, קשה לסמוך על עדות המתלונן, בנקודה זו עדויות השניים נפגשות.

34. התוצאה היא שיש לזכות נאשם 1 מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

נאשם 3 מזוכה מעבירות לפי סעיפים 329 (א)(2) ו - 413 ה' לחוק ומורשע בעבירת הפרה הוראה חוקית לפי סעיף 287 לחוק, לאחר שהוברר כי נכח בזירת האירוע, ונאשם 2 מורשע בעבירה לפי סעיף 329 (א)(2) לחוק, בעבירת חבלה במזיד לפי סעיף 413 ה' לחוק ובעבירת החזקת סכין לפי סעיף 186 (א) לחוק.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ה, 02 יוני 2015, במעמד ב"כ המאשימה, באי כוח הנאשמים והנאשמים בעצמם.

רפי כרמל, שופט